Cal acabar amb el règim criminal i imposar un canvi democràtic

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS, UNIU-VOS!

treball

òrgan central del

Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 385 Barcelona, 12 de març del 1.974 PREU : 8 ptes.

Editorial

L'execució a "garrot vil" d'en Puig Antich, dissabte 2 de març, ha commogut profundament la consciència ciutadana del país i l'opinió democràtica internacional.

Després del discurs d'Arias Navarro a les Corts i les posteriors declaracions "oberturistes" d'alguns dels seus ministres, s'havia creat un clima d'esperança, conseqüència del crèdit que certs sectors van concedir a les prometences governamentals de liberalització malgrat que, en els actes, el govern continuava a apretar preferentment la tecla de la repressió i no pas la de l'obertura.

El bàrbar assassinat d'en Puig Antich ha escombrat cruelment aquestes il.lusions i el poble sencer vessa indignació contra en Franco i els seus ministres, autors del crim.

La immolació del jove militant lliberitari català ha posat de manifest un cop més que el règim actual, en virtut dels seus orígens i naturalesa feixistes, del seu caràcter terrorista i policíac, es al.lèrgic a qualsevol obertura, a qualsevol evolució cap a la democràcia. Aquest crim inaudit revela que els elements més "ultres" i la policia, en connivència amb la camarilla familiar del Pardo, decideixen la política governamental i les mesures de govern. I que els ministres anomenats "oberturistes" son meres floreres, disposats a aprovar el crim i a tacar-se les mans de sang per tal de conservar els seus càrrecs i prebendes oficials.

La ignominiosa execució d'en Puig Antich és una provocació inqualificable als pobles d'Espanya i a l'opinió democràtica internacional,que havien demanat reiteradament la commutació de la pena.

No és estrany, per tant, que la protesta contra el crim es manifesti tan vigorosament al país i a l'estranger i que, a voltes, s'expressi per mitjà de la col.locació de bombes i altres violències contra edificis, oficines, monuments , etc., dependents o representatius del règim polític imperant.

Com hem dit en més d'una ocasió, la violència institucional engendra i provoca la violència de les masses. Si la violència oficial prossegueix, si no s'obre

(continua a la pàg. 2)

Un monstruós assassinat legal

"Ni un minut a perdre!",dèiem al núm. anterior quan cridàvem a mantenir i augmentar la mobilització del poble per salvar la vida d'en SALVADOR PUIG ANTICH.Sabíem que calia donar-ho tot, que calia mostrar la força de les masses per fer recular els botxins. Els comunistes i tots els demòcrates ens hem de preguntar si varem fer tot el possible per congriar consciències i voluntats,per crear el clima que, com tres anys enrera quan el procés de Burgos, obligués en Franco a commutar la pena de mort.

El crim s'ha consumat. Dissabte, 2 de març, al matí, la cruel notícia es va es campar per tot arreu. La confirmació de la pena de mort pel Consell Suprem de Justícia Militar - dissimulada fins alesh ores - havia estat notificada al govern. A les 10 menys vint minuts de la nit abans havien comunicat la sentència a en Salvador Puig i aquest havia entrat "en capèlla". Dotze hores després seria sotmès a la tortura mortal del "garrot vil".

La vida jove d'en Salvador Puig Antich havia estat violentament trencada per la mà d'un botxí innominat i per la voluntat d'uns botxins ben coneguts: el botxí Franco, el botxí Arias i els seus ministres, els botxins del Consell de Guerra i del Consell Suprem de Justícia Militar que, una vegada mes,han tacat de sang i d'ignomínia el nom de l'Exèrcit.

ABANS DE L'EXECUCIÓ

Després de les gestions per salvar la vida d'en Puig Antich que citàvem al número anterior n'hi va haver moltes més, tant a Espanya com a l'estranger.

El cardenal Jubany i l'arquebisbe de Tarragona, Josep Pont, en nom de tots els bisbes catalans, que ja havien sol.-

Passa a la pàg. 2

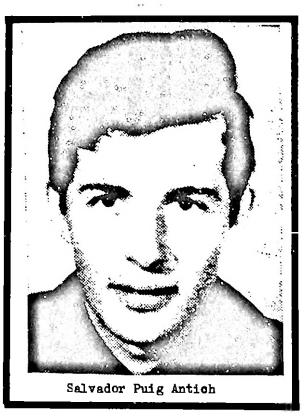

Salvador Puig Antich

Editorial (vé de la pàg.1)

camí a la participació que reclamen les masses, l'espiral de la violència desembocarà inevitablement en un nou i sagnant enfrontament entre les "dues Espanyes", en una nova contesa armada entre espanyols.

El PSUC, tot i que comprèn les raons que són a l'origen de certs actes de violència, no preconitza respondre a l'assassinat d'en Puig Antich amb accions terroristes que, en les nostres condicions, són utilitzades per l'enemic per justificar la repressió i per aïllar els combatents d'avantguarda de la lluita de masses. El PSUC treballa i treballarà amb totes les seves forces per tal que aquesta protesta s'expressi a través d'accions multitudinàries, obertes (aturs, vagues, manifestacions,assemblees, minuts de silenci, escrits col.lectius, etc.), que enfrontin el govern a la immensa majoria de la població que condemna l'assassinat d'en Puig Antich i vol l'abolició de la pena de mort.

* * *

El Consell de Ministres que "es va donar per assabentat" de la confirmació de la sentència a mort d'en Puig Antich va aprovar també l'acció repressiva desfermada contra el bisbe de Bilbao , Mons. Añoveros -que oposa obertament el Govern amb la jerarquia eclesiàstica espanyola i amb el Vaticà- i una sèrie d'augments de preus que suposaran una elevació brutal del cost de la vida.

D'ací que la protesta popular en curs -sense precedents pel seu vigor i extensió- contra la política terrorista del règim coincideixi amb el moment més tens de les relacions Església-Estat i de més gran extensió de les lluites reivindicatives, que inclouen ara no solament els obrers i els estudiants, sinó també els camperols, els armadors i pescadors, els taxistes, els repartidors de gas butà, els professionals, els funcionaris, tot el poble.

Per això avui més que mai es fa necessària la coordinació de totes les protestes, de tots els descontentaments, de totes les aspiracions legítimes al voltant d'un programa de govern i d'un equip d'homes representatius que ofereixin al país una alternativa responsable a la dictadura.

El moment actual reclama de manera imperiosa i inajornable que les persones representatives dels partits polítics i grups d'opinió, d'entitats econòmiques, de l'Església i de l'Exèrcit, dels moviments de masses, dels col.legis professionals, les associacions de veïns, les organitzacions catòliques i altres entitats que estiguin pel respecte als drets humans i per la llibertat, dialoguin entre si i es posin d'acord per tal de posar fi a les formes feixistes de poder i implantar un govern provisional que obri les presons i les fronteres als presos i exiliats polítics, que restauri les llibertats democràtiques i convoqui eleccions constituents que permetin als pobles d'Espanya decidir lliurement el futur règim polític espanyol.

El PSUC renova un cop més la seva disposició a dialogar i posar-se d'acord amb tots quants desitgin donar al poble la facultat d'autogovernar-se. Renova la seva voluntat de treballar amb tenacitat i entusiasme als moviments de masses, a la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, a l'Assemblea de Catalunya i a tot arreu, per elaborar i fer triomfar l'alternativa democràtica que les circumstàncies actuals exigeixen apressadament.

Un monstruós assassinat legal (vé de la pàg.1)

licitat la commutació a en Franco, s'hi dirigeixen novament.

Es coneix un escrit signat per 300 persones, adreçat a en Franco, que demanen la commutació de la pena de mort.

Fins i tot a les Corts franquistes: En una reunió de la Comissió d'Agricultura el procurador Esperabé va dir que calia recollir la preocupació que existia al carrer per una condemna a mort. Els feixistes, com folls, no el deixaren continuar.

DARRERS ESFORÇOS

El primer de març, a Barcelona, hi ha una manifestació per carrer de Muntaner.

Els advocats d'en Puig Antich, a Madrid, es mouen incansablement per evitar l'execució.

Al Col.legi d'Advocats de Barcelona es crea una comissió permanent. El degà presideix una reunió informativa on hi ha uns 50 advocats més. Des del Col.legi es fan trucades a diverses personalitats

L'Abat de Montserrat comunica amb el Vaticà.

Des de Madrid es parla amb en Willy Brandt i es fan gestions amb personatges polítics de Gran Bretanya, Suècia, els Estats Units...

A la nit del dia 1 hi ha constantment grups de persones davant de la presó,que està fortament vigilada per la força pública.

UNA PROVOCACIÓ

El mateix dia que mataven en Puig Antich a Barcelona i el polonès H.Chez a Tarragona, en Franco commutava la pena de mort al guardia civil Antoni Franco, condemnat a Huelva per matar un superior. Nosaltres, decidits enemics de la pena de mort, no tenim res en contra d'aquesta commutació. Però és clar que en el gest del dictador no hi ha cap consideració humana sinó una provocació ("jo mato o deixo viure a qui em dóna la gana") i un intent de mostrar especial consideració envers les forces que utilitza per la repressió.

DESPRÉS DEL CRIM

La reacció popular en conèixer-se la consumació de l'assassinat fou immediata. I no durant un dia o dos, sinó que les accions, en tancar aquest número, no s'han acabat. Manifestacions, assemblees de barri (al Poble Sec 400 persones), mítings als mercats, pintades, octavilles, vagues i aturs, actes a les esglésies. La indignació popular s'ha expressat a voltes amb violència: "còctels Molotof" i altres artefactes explosius.

Cal destacar el gest de l'escriptor Camilo José Cela que ha renunciat a ser president de l'Ateneu de Madrid "per ser contrari a la pena de mort".

Ens és impossible detallar -encara menys explicar- totes les accions. No podem recollir tot el que ha omplert planes senceres a la premsa legal. Tractarem de fer-ne un apretat resum.

L'ENTERRAMENT

Es va celebrar diumenge dia 3 al cementiri Nou. La policia, molt nombrosa, no va deixar entrar més que a la família estrictament. Però no va poder impedir la presència d'una gentada que, pel cap baix, podem valorar en unes 1.500 persones.

ALS LLOCS DE TREBALL

Des del mateix dissabte 2 hi ha hagut aturs, minuts de silenci, assemblees, "segudes" i altres accions de protesta expressa pel crim a fàbriques, obres, oficines privades i oficials, centres sanitaris, comerços. Citem: CUMBRE, HISPANO OLIVETTI, MAQUINISTA, MEDIR, COSTA Y FONT, ROTTIER i altres del ram de l'aigua, DESLITE, BARCINOVA i altres obres de la construcció, METRON, SIEMENS, PEGASO, EDITORIAL SALVAT i altres editorials, unes deu llibreries, INSTITUT NACIONAL DE PREVISIÓ, COMISSIÓ GESTORA DE L'ÀREA METROPOLITANA, CENTRE D'ORDENACIÓ MUNICIPAL, tècnics de la DIPUTACIÓ, personal del MINISTERI D'HISENDA I D'EDUCA-

(passa a la pàg. 5)

PREUS: Una situació insostenible

El Consell de Ministres del 2 de març ha merescut el qualificatiu de "Consell de la mort i de l'encariment". La vinculació macabra de la mort de Puig Antich amb la brutal elevació dels preus dels productes petrolers i l'electricitat, mesures acollides amb profunda inquietud pel nostre poble, respon en la política del nou govern a quelcom d'intrínsec que les uneix. El crim sembla destinat a fer callar la indignació davant d'aquestes mides tan rapaces i de les seves inevitables repercusions sobre tots els preus.

En un breu espai de temps, en Barrera, que havia promés frenar la inflació, ha autoritzat augments substancials dels preus dels automòbils, fertilitzants, oli d'oliva, sucre, lloguers, etc., i autoritza ara l'augment de la gasolina (que sumat a l'anterior representa puges del 45 al 67%) i d'altres derivats del petroli (vegeu quadre).

Les tarifes elèctriques s'encariran d'un 15'86%; també pujaran el gas, els transports urbans i interurbans, taxis, productes sintètics i alimentaris, etc. No és d'extranyar, doncs, la dramàtica reacció dels espanyols, els quals, sorpresos davant d'una realitat tan dura, es plantegen amb tota lògica com acabar amb aquestes actuacions provocadores.

El petroli i els seus derivats

El nou govern sembla haver deixat de banda tot intent anti-inflacionari per tal d'aconseguir la maximització dels beneficis del gran capital.

Amb els antics preus de la gasolina, el 72% dels ingressos per la venda de la gasolina anaven a mans de l'Estat (Informaciones, 29-12-73); per 1974 l'Estat preveia un ingrés de 48.000 milions. En Barrera de Irimo ha manifestat el 5 de març que l'Estat renuncia a 30.000 milions de la renda del petroli. El raonament és gairebé el mateix que apliquen les centrals lleteres. A Santander aquestes van pujar la llet als pagesos de 50 cèntims el litre, mentre augmentaven el seu preu de venda al públic d'1'60 ptes. sense autorització. En tals condicions, queda un marge per poder fer el gest de renunciar a un determinat percentatge d'ingressos en futures puges de preus.

L'electricitat

Té interès aprofundir una mica entorn de l'augment del 15'86% que acaben d'experimentar les tarifes elèctriques. Primerament cal dir que el fuel-oil destinat a les centrals tèrmiques és el més barat de tots: 2.400 ptes. la tona, enfront del preu immediatament superior, que és de 3.200. Així, amb el pretext de contenir les tarifes elèctriques, les empreses es beneficien de 800 ptes. per tona de fuel-oil. D'altra banda, la incidència del cost del fuel-oil en el cost de producció de la part d'energia elèctrica produïda amb aquest combustible és únicament del 4'71%. Finalment, tot i que l'electricitat produïda amb fuel-oil és només una part de l'electricitat d'origen tèrmic (que, al seu torn, és només aproximadament la meitat de l'electricitat total), l'augment del 15'86% s'aplica a tota l'electricitat, sigui quin sigui el seu origen.

És que potser eren deficitàries les companyies elèctriques? Al contrari, En l'exercici de 1972 van incrementar els seus beneficis de 2.456 milions de ptes. és a dir del 17% (encara no són conegudes les xifres de 1973).

Explicació? Una pista la tenim en el fet que Barrera de Irimo és conseller de "Fuerzas Eléctricas del Noroeste S.A." i Martínez Esteruelas ex-gerent de la Fundació March, del grup March, que domina FECSA. La pista és força reveladora...

El sucre, l'oli

En d'altres esferes passa el mateix. En el sucre, posem per cas. Tres empreses en controlen el 85% de la producció del país. Quan es va autoritzar la puja del preu del sucre - el quilo empaquetat ha passat de 20 a 23'50 ptes.-, el trust del sucre tenia en existència de 400 a 500.000 tones; així, de la nit a l'endemà es va trobar amb uns guanys complementaris molt superiors als mil milions de pessetes, sense que els productors de remolatxa n'hagin tocat ni un ral.

Una cosa semblant ha passat amb l'oli d'oliva, que donarà cents de milions de pessetes a un grapat de magatzemistes i envasadors d'oli.

Tots aquests augments repercuteixen en definitiva sobre la "cistella de la compra", i provoquen la brusca pèrdua de poder adquisitiu dels salaris, sous, pensions i altres ingressos fixos.

DERIVATS DEL PETROLI

Augments decretats darrerament:

gasolina	del 45 al 67%
kerosèn agrícola. . .	80%
gas-oil per a la Marina mercant i pesca. .	242%
gas-oil per a l'agricultura	71%
fuel-oil per a la pesca	220%
RENFE	236%
centrals tèrmiques . .	71'4%

INCIDÈNCIA DELS AUGMENTS DELS PRODUCTES PETROLERS SOBRE DIVERSOS PREUS (càlculs segons les taules input-output de Leontieff):

ciment.	12'8%
siderúrgia.	2'82%
RENFE	14'58%
pesca	19'25%
electricitat tèrmica .	4'71%

Només la lluita pot evitar que paguin els de sempre

Les puges de preus actuals i les que irremissiblement seguiran absorbeixen una bona part de les millores salarials arrencades pels treballadors. Esdevé inajornable la supressió dels sostres salarials i una escala mòbil en variació constant d'acord amb l'encariment real de la vida i l'augment de la productivitat (els salaris en 1973 van augmentar en un 3% la seva capacitat adquisitiva, enfront d'un increment de la productivitat del 7%). Si no és així, els treballadors sempre seran els qui paguen una política orquestrada a benefici del capitalisme monopolista, en la qual, a més, ells no tenen cap responsabilitat.

Aquesta situació i la reducció del poder adquisitiu de les masses aprofundiran el procés de desaceleració dels ritmes de creixement de la producció i faran contraure's les expectatives empresarials que s'havien iniciat per factors purament interns. Aguirre Gozalo, president del Banco Español de Crédito, ha pronosticat un augment del cost de la vida del 14% (d'altres diuen el 16) i un inici de recessió per maig o juny, així com un creixement zero del nivell de vi-

(acaba a la pàg. 4)

El ram de l'aigua en acció

Altre cop el RAM DE L'AIGUA està en acció. Aquests treballadors tèxtils de tan llarga tradició de lluita plantegen llurs reivindicacions en relació amb la negociació del conveni col.lectiu a la "província" de Barcelona. Han estat importants les accions dels darrers mesos dels treballadors tèxtils de Catalunya, molt important la recent experiència de massiva i victoriosa mobilització obrera a Alcoi, molt importants les perspectives de lluita que de tot això es poden desprendre.

Encara està recent la vaga convocada oficialment pel 7 de gener. El RAM DE L'AIGUA, particularment a Barcelona, va ser el que més àmpliament va participar-hi. Recent també l'experiència negativa del RAM DE LA LLANA. Malgrat la demostrada combativitat obrera, malgrat les massives assemblees d'enllaços que palesaven un nivell d'organització REAL notable, no es va aconseguir d'imposar les reivindicacions obreres en el conveni ni donar l'adequada resposta a la signatura traïdora del mateix.

Tot això ens ha de servir de base a l'hora de valorar els ATURS de 3 hores realitzats a una desena d'empreses de Barcelona i a alguna de Manresa, Igualada i Sabadell els dies 4, 5 i 6 de març.

Aquest ATUR s'ha gestat a través de múltiples assemblees als locals de la CNS. Algunes convocades oficialment per la Junta Social, d'altres convocades directament pels treballadors tot recolzant-se més o manys en les anteriors. La COMISSIÓ DELIBERADORA ha editat a imprenta i ha distribuït àmpliament per les empreses la plataforma que presenta i defensa, resultat d'anteriors assemblees, en la qual es diu que "LA COMISSIÓ DELIBERADORA ES COMPROMET A INFORMAR A LES ASSEMBLEES D'ENLLAÇOS I JURATS DE LES DISTINTES ZONES O COMARQUES ABANS DE SIGNAR EL CONVENI".

Això, al costat de les lluites desenvolupades en aquestes setmanes, de l'actual situació de lluita latent a TOT el tèxtil, de la seva extensió a les zones de més gran tradició de lluita com Barcelona, Terrassa i Sabadell i també a d'altres com Manresa i Igualada, permet avançar molt més i IMPOSAR les reivindicacions obreres. El moment polític que vivim, els brutals augments de preus d'aquestes setmanes, la perspectiva de CRISI econòmica si la lluita obrera no ho impedeix, ens donen motius per tenir confiança en el desenvolupament de l'acció de masses. Però, com sempre, allò fonamental és encertar amb el camí, amb l'orientació concreta, adients per a l'avanç de la mobilització obrera.

Cal superar la tendència a veure en la comissió deliberadora i en les reunions al sindicat d'algunes desenes de treballadors, els centres de discussió, decisió i mobilització. Cal dur aquest centre a les masses, a les fàbriques! I per fer-ho cal recolzar precisament en tals òrgans. La comissió deliberadora pot ser un bon instrument (no l'únic). El seu compromís a no aprovar res sense sotmetre-ho a les assemblees ha de significar, JA ARA, sense esperar que es plantegi el problema de "signar o no signar", dur als treballadors la major quantitat possible d'informació perquè sigui la força de la classe obrera la que imposi les conquestes en el conveni. Com ja hem assenyalat en altres ocasions, la força d'una comissió deliberadora NO RAU en els cops de puny que pugui donar a la taula de negociacions, sinó en el seu estret lligam amb les fàbriques, en el suport que rebi dels treballadors, en la força real que aconsegueixi suscitar en aquests. I és funció dels dirigents obrers ajudar la comissió deliberadora a jugar aquest paper. La lluita del tèxtil, del ram de l'aigua, ha de ser per a tots una preocupació, un front d'activitat concreta aquestes setmanes.

PREUS...

(ve de la pàg. 3)

da per a 1974. Ha oblidat de dir un detall important: que això seria per als treballadors.

Es indubtable que si els treballadors no aconsegueixen d'imposar amb llurs lluites millores salarials substancials, s'accelerarà el ritme de producció i disminuirà la demanda, de manera que anirem inevitablement cap a la recessió. La qual aguditzarà les contradiccions de classe i les tensions al si de la pròpia oligarquia monopolista, que ja comencen a manifestar-se a través de la desconfiança d'una part d'aquesta envers el govern. La Borsa se n'ha fet ressò, i el Banc d'Espanya i la banca privada es disposen a intervenir per tal de contrarestar les baixes de valors.

Els taxistes de Barcelona i tota la flota pesquera del país s'han declarat en vaga. L'atur ha estat total, i la unitat i la fermesa d'uns i altres han fet recular el govern.

Cal que a les fàbriques, al camp i a la universitat s'elevi encara més la unitat i la fermesa per a l'assoliment de les aspiracions legítimes de les masses, tenint sempre present que el que s'aconsegueixi serà efímer si no es projecta cap a un ampli moviment per les llibertats democràtiques, el pacte per la llibertat i el reforçament de l'aliança de les forces del treball i de la cultura.

Símptomes d'una situació general de lluita

L'assassinat d'en Puig Antich, decidit en el mateix consell de ministres que va decretar una nova i brutal puja de preus, ha desfermat un clima de lluita general, de sensibilitat davant dels problemes reivindicatius pendents i davant de la reivindicació política fonamental per tot el poble: LLIBERTAT!

No és per tant mera coincidència que la lluita hagi esclatat simultàniament entre treballadors de característiques tan particulars com els TAXISTES, PESCADORS, CONDUCTORS D'AUTOBUS, REPARTIDORS DE BUTÀ... nuclis obrers de difícil mobilització per la seva gran dispersió individual i que en aquesta ocasió han arribat a formes superiors de lluita com ho és la VAGA GENERAL dels taxistes, recolzada en ASSEMBLEES MASSIVES, fins de dos mil taxistes. Accions que han tingut, que tenen, una gran repercussió en el clima general de tensió, d'expectació, de la gran disposició combativa que en aquests moments es detecta en la classe obrera.

Moltes més són les lluites en marxa a desenes i desenes d'empreses de Barcelona, Manresa, Vallès, Baix Llobregat... Juntament amb les del RAM DE L'AIGUA, a llocs com els hospitals, les mines, a empreses com FAESSA, FERGAT, ARTES JAEGER, etc.

Novament ens trobem en un moment en el qual cal plantejar-se: ni una empresa sense plataforma de lluita; plataforma discutida i aprovada pels treballadors i que la facin seva.

Aprendre de les victòries

En la duresa de la lluita, davant de la repressió, davant de l'intent de les empreses de fer pagar als treballadors les conseqüències de la desastrosa política econòmica dels capitalistes i el seu govern, oblidem amb freqüència les VICTÒRIES conquerides i també la CORRELACIÓ DE FORCES que aquestes victòries posen de manifest.

Volem avui recordar dues grans victòries recents, arrencades a través de l'acció de masses: PIRELLI, de Manresa i ERMSA, de Cornellà.

A la PIRELLI, en el curs de les accions massives al voltant de la plataforma del conveni, l'empresa va intentar de tallar la mobilització obrera mitjançant una provocació: un i després vuit acomiadaments. Però la resposta massiva en forma de signatures, atura, vaga, alhora que la disposició a NEGOCIAR, va imposar ràpidament la TOTAL READMISSIÓ dels acomiadats. Això, que és una important victòria, ha facilitat també la continuació de l'acció reivindicativa i l'enfortiment de la solidaritat conscient davant de les noves sancions.

A la ERMSA la lluita venia desenvolupant-se des de feia algunes setmanes, El baix rendiment mantingut durant bastant de temps va donar lloc a sancions. Els aturs varen motivar acomiadaments fins un total de vint. En la continuació de l'acció els treballadors d'ERMSA van entendre que no es tractava de radicalitzar la lluita fins a l'exasperació, que no es tractava "d'aguantar tot el que es pugui", sinó de decidir a cada moment les accions adients a la correlació de forces, d'avançar sense aïllar-se dels altres destacaments obrers. A la ERMSA es va tornar al treball després dels acomiadaments; però s'hi va tornar amb gran disposició de lluita, s'hi va tornar per orientar-la en funció de la mateixa NEGOCIACIÓ amb l'empresa. I així es va assolir una cosa molt important; la READMISSIÓ DE TOTS ELS ACOMIADATS i 38.000 pessetes d'augment a l'any, sobre les 40.000 que demanaven de bell antuvi.

CONTRA ELS ACOMIADAMENTS

Aquest és un front de lluita força important en aquests moments. Hi ha hagut notables victòries, victòries parcials.. Però també a tot el llarg dels mesos de gener i febrer el nombre de treballadors acomiadats ha estat molt elevat i freqüent la pràctica del lock-out. Per això i perquè és possible fer retrocedir aquesta forma de repressió, resulta molt important assolir d'impulsar totes les formes de mobilització contra els acomiadaments.

La primera, la fonamental, la que pot arrencar millors victòries, és, evidentment, la lluita a les empreses.

Però avui els acomiadaments ja no són un problema aïllat de cada fàbrica que pateix la repressió. Ja no són només un problema obrer. La denúncia de la repressió patronal pot arribar i arriba ja molt lluny.

La sensibilitat que ha produït la denúncia pública dels acomiadaments permet que ens plantegem una gran campanya. I també la denúncia de l'arbitrària legislació feixista que permet l'acomiadament àdhuc quan els jutges donen la raó als treballadors.

Volem així destacar alguns elements d'aquesta lluita que il.lustren les formes de treball més adients per treure aquest problema al carrer, a l'opinió pública.

D'una banda l'activitat oberta d'en MARÍN i en MORALES, els càrrecs sindicals de la SEAT que varen guanyar a Magistratura i després, per retirada de l'empresa, al Suprem. De totes les gestions realitzades, a més a més de la seva constant relació amb els treballadors de la SEAT a la porta de la fàbrica, als autobusos, als barris obrers, destaca la seva visita al Capità General i la resposta d'aquest, signada de la seva mà. Les característiques d'aquesta visita il.lustren la FORÇA REAL que tenen els dirigents obrers, fins i tot en moments en els quals, aparentment, no aconsegueixen materialitzar el suport dels treballadors en grans accions, per dur la presència del combat obrer a tota la societat, àdhuc a les jerarquies de l'Exèrcit.

Un altre bon exemple d'aquesta batalla en marxa és la CARTA OBERTA A L'OPINIÓ PÚBLICA que va aparèixer al Tele/Exprés signada per 27 acomiadats d'onze empreses.

ELS TAXISTES DE BARCELONA EN PLENA VAGA

Un monstruós...

(ve de la pàg.2)

CIC, HOSPITALS DE SANT PAU (amb càrregues brutals de la policia), CLÍNIC, la RESIDÈNCIA DE LA SEGURETAT SOCIAL, INSTITUT MENTAL, BANC URQUIJO, ATLÀNTIC (carrer Guipúzcoa), BANCA CATALANA, BANC IBÈRIC (aquests dos darrers amb concentracions al carrer i col.locació d'un drap negre a la façana) i altres.

ACTES RELIGIOSOS

El mateix dia 2 hi va haver actes per la mort d'en Puig Antich a vàries parròquies. Coneixem els fets a la de la plaça Orfila (Sant Andreu) i a la de Sant Francesc de Sales.

Diumenge dia 3 homilies a moltes parròquies. A la Catedral el cardenal Jubany parla de l'execució i demana "una autèntica reconciliació de tots els ciutadans".

En dies successius hi ha diversos funerals per en Puig. A l'església dels Sants Just i Pastor un el dia 5, amb uns 1.000 assistents i un altre el dia 7, amb més de 2.000, en el qual va parlar amb molta valentia el capellà amic d'en Salvador Puig que va ser al seu costat els darrers moments.

El dia 8 a Cornellà. Mil persones que després es manifestaren. A Terrassa. A la Plaça Orfila de Sant Andreu, amb unes 3.000 persones...

No cal dir que tots aquests actes han estat ben voltats de contingents de policia. Però no han espantat ningú.

MANIFESTACIONS AL CARRER

Tots aquests dies n'hi hà hagut i vàries per dia. Algunes de mil persones i més. El dia 4 a la Diagonal de Barcelona hi havia més de 5.000 manifestants.

I no solament a Barcelona: SABADELL, TERRASSA, GIRONA, EL PRAT, BADALONA, COR

passa a la pàg.6

Tribuna del lector

Publiquem a continuació una lletra adreçada a la nostra Redacció:

Estimats companys de "TREBALL":

La meva felicitació pel número de TREBALL nº 384. L'article sobre Puig Pidemunt clar, càlid, emotiu. Llàstima que no s'hagi pogut incloure la fotografia d'en Carrero, el comportament i exemple del qual fou digne dels més estimats herois del nostre Partit.

L'article sobre Puig Pidemunt és exemple que deuria prodigar-se amb més sovintesa. Per exemple, perquè no sobre Carrero, Numen i altres? El coneixement per les noves generacions de comunistes de l'obra i sacrifici d'aquests companys que ho donaren tot, fins llur vida, per la causa de la Democràcia i el Socialisme, seria un element decisiu per a la seva formació de lluitadors i revolucionaris.

I una rectificació, al meu entendre important. L'article diu:

(aquí transcriu un fragment de l'article que parla d'una explosió que el 16-2-49 va fer descarrilar el tren Madrid-Barcelona).

Cal dir que el descarrilament del tren es produí no per una explosió, sinó:

1) Pel mal estat de la via en aquell indret.

2) Perquè el tren entrà a la corba que allí fa la via, a una velocitat per sobre de la que era permesa i normal.

Ambdues circumstàncies - i no cap explosió - varen ésser l'element que provocà l'accident.

L'accident es produí entre l'estació de Guiamets i Mora la Nova, passat el túnel de Darmós.

Que no hi va haver sabotatge ni explosió de cap mena es demostrà en el fet, que les desenes de ferroviaris del dipòsit de Mora la Nova, els uns en actiu i altres que havien estat represaliats per la companyia del ferrocarril i molts d'ells acomiadats i llençats al pacte de la fam com a conseqüència de la seva actitut en defensa de la República durant la guerra civil, que foren detinguts, amenaçats i maltractats en les hores que seguiren a la catàstrofe, foren allibérats en demostrar-se la seva innocència i el caràcter real de l'accident.

Això fa encara més greu la responsabilitat del franquisme en l'assassinat dels companys CARRERO, PUIG PIDEMUNT, NUMEN MESTRES i VALVERDE, QUE NO APROFITÀ CAP EXPLOSIÓ, CAP SABOTATGE, sinó senzillament un ACCIDENT, dels quals desgraciadament els ferrocarrils del nostre país en són bastant pròdigs, per portar a terme el seu crim.

Verdaguer

N.de la R. Agraïm al nostre comunicant la seva important precisió que, efectivament, fa més traïdor el crim. La versió del sabotatge fou l'oficial.

Campanya dels 3 milions

Llista nº 5 (primera part).

JOVENTUT COMUNISTA DE CATALUNYA: 25.000 ptes.- BARCELONÈS: Barcelona (Comitè de Barcelona i col.laboradors i 9 sectors), 69.630 ptes; Hospitalet, 909 ptes; Badalona, 18.951 ptes; Sant Adrià del Besòs, 2.300 ptes.- BAIX LLOBREGAT: Cornellà-Sant Joan Despí, 7.200 ptes; Gavà-Viladecans-Sant Boi-Castelldefels, 1.200 ptes.- VALLÈS OCCIDENTAL: Sabadell (2 lliuraments), 8.417 ptes; Terrassa (3 lliur.), 14.590 ptes; Sant Cugat, 1.366 ptes.- MARESME: Mataró, 10.397 ptes.- ANOIA: Igualada, 2.600 ptes.- GARRAF: Vilanova i la Geltrú, 824 ptes.- LA SELVA- BAIX TORDERA: 2.417 ptes.- LLEIDA (Capital): 7.208 ptes.- CEL.LULA DEMOCRÀCIA (6 aportacions), 5.706 ptes.

Total: 178.715 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.:

17 aportacions, 8.600 ptes; A.V., 10.000 ptes; Família Esperança, 532 ptes; M i MT, 1.000 ptes; Montserrat i família (2 aport.), 1.000 ptes; Amic Lena, 5.000 ptes.

Total: 26.332 ptes.

Total de la llista nº 5 (1ª part/)	205.047 ptes.
Suma anterior	1.362.208 ptes.
Suma i segueix	1.567.255 ptes.

A petició dels interessats acusem recepció de la quantitat següent:

Terrassa: Grup Agapito, 3.094 ptes.

Un monstruós...

(ve de la pàg.5)

NEILÀ, GRANOLLERS, MATARÓ... I fora de Catalunya també: MAIRID, SANT SEBASTIÀ, SANTIAGO DE COMPOSTELA i altres.

Diumenge 10 a Barcelona, després d'haver fallat un funeral a Sant Agustí (el capellà, segons la premsa, va dir que "hi havia un malentès"), important manifestació per la plaça de Catalunya i voltants. Enfrontaments amb la policia i detinguts.

ESTUDIANTS I PROFESSORS

A les Universitats de pràcticament tot Espanya hi ha hagut vaga, manifestacions, assemblees i altres actes. En alguns casos forts enfrontaments amb la policia. A Barcelona, Madrid, València, Granada, Bilbao, Saragossa... als col.legis universitaris de Lleida, Girona, Mataró.

Vagues i accions a Instituts d'Ensenyament Mitjà de Barcelona, Martorell, Cornellà, Montcada, El Prat, Santa Coloma de Gramanet, Hospitalet, Mataró, Terrassa...

Aturs i accions també a ESADE, Escola Industrial de Barcelona, d'Enginyers de Terrassa, escoles d'ATS, Massana, de Professors d'EGB, professional del Clot, al Conservatori de Música de Barcelona, estudi de Teologia de Sant Cugat, Institut del Teatre, escola de Periodisme... I tants i tants centres d'estudi que ens és impossible de citar.

Els estudiants han protagonitzat moltes de les manifestacions de carrer o hi han participat activament.

ELS PRESOS POLÍTICS

Especialment emotiva és la notícia, publicada a "Pueblo", que diu que els presos polítics de Basauri han iniciat una vaga de la fam com a protesta per l'assassinat legal d'en Puig Antich. LA VAGA DE LA FAM ÉS UNA ACCIÓ MOLT DURA. CAL MOBILITZAR-SE EN SOLIDARITAT AMB ELS PRESOS DE BASAURI!

A L'ESTRANGER

Aquests dies, abans i després de l'execució d'en Puig Antich, s'està demostrant la universal condemna dels pobles al règim feixista d'en Franco.

Manifestacions (algunes tan nombroses com la de Milà, amb 7.000 persones), ocupacions d'ambaixades espanyoles i mil altres formes de protesta pel crim es produeixen a Roma, Milà, Gènova, París, Brussel.les, Luxemburg, Francfort, Amsterdam, Burdeus, Estrasburg, Toulouse, La Haia, Baiona, Lyon, Nimes, Lisboa i molts altres indrets d'Europa, que sapiguen fins ara.

Contrareforma educativa?

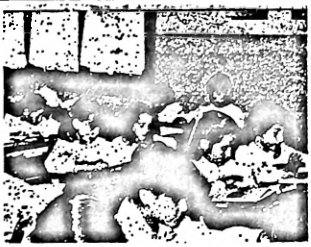

Amb el nou ministeri d'Educació s'inicia la substitució de la demagògia pel cinisme.

Alguns òrgans de premsa van reproduir el 26-1-74 declaracions d'alts organismes ministerials referents a un enigmàtic "projecte de reestructuració del sistema educatiu", que, tot i no procedir de fonts oficials, no ha estat desmentit categòricament pel Ministeri. Seria perillós subestimar la importància d'aquests "rumors" perquè, de fet, responen perfectament a la filosofia que respira el nou equip (ratificada en el discurs de l'Arias) i fins i tot a les polítiques restrictives en la matèria que estan imposant la majoria de governs capitalistes europeus. No seran aquests rumors una "sonda" que el ministeri llença a l'opinió pública?

Confirmant la crítica de demagògia que nosaltres havíem fet a Villar, en aquestes declaracions es qualificava de "tòpics" la gratuïtat, la democratització de l'ensenyament, la universitat per a tothom i d'altres promeses de la Llei Villar. Es denunciaven els mals de la "massificació", tant a la universitat com al batxillerat. Es proposava que el batxillerat comencés als 12 anys i no als 14, per tal d'elevar-ne el nivell. I es feien lloances a la selectivitat.

Les declaracions van despertar de seguida l'alarma. Una part de la premsa va parlar, justificadament, de "contrareforma educativa", de marxa enrera.

Com que la qüestió està damunt la taula, convé precisar algunes idees i evitar certes confusions.

Massificació

Els darrers anys s'ha produït una visible degradació dels estudis universitaris i dels de batxillerat, paral·lela a l'expansió dels efectius d'estudiants d'un i altre nivell. Ara es pretén de fer-nos creure que reduint el nombre d'estudiants el nivell ascendirà.

Però els mals de la "massificació" no provenen de la xifra absoluta d'estudiants sinó de les condicions en què són impartits els cursos. 50 batxillers amuntegats en una aula estan en males condicions; en canvi 300 distribuïts en 10 aules, no. La solució no és, doncs, reduir el nombre d'estudiants, sinó multiplicar els centres, el personal i els mitjans.

De quina massificació ens parlen, si resulta que tenim la meitat o la tercera part dels estudiants universitaris que tenen la majoria de països europeus per 100.000 habitants? Com poden parlar de massificació al batxillerat si a França hi ha 6 vegades més nens de 16 anys a l'escola secundària que a Espanya?

Degradació de l'ensenyament

Es presenta l'extensió - és a dir la democratització - de l'ensenyament com un fenomen fatalment lligat a una degradació de la seva qualitat. Segons aquest argument l'ensenyança superior al Congo al moment de la seva independència (on gràcies al colonialisme belga hi havia només 11 graduats superiors!) seria molt superior a la dels Estats Units, on els graduats es compten per milions.

De fet l'extensió eixampla la base de reclutament i permet una elevació general del nivell educatiu en tot el sistema escolar.

Les causes reals de la degradació són unes altres: són la insuficiència de recursos materials i humans; els baixos salaris i la pluriocupació dels ensenyants; la pèssima formació pedagògica del professorat; la falta de participació dels directament interessats i la política repressiva del poder, etc. En suma, les causes reals rauen en la política catastròfica que el règim segueix en l'ensenyament.

Selectivitat

Per defensar la selectivitat es donen dues classes d'arguments.

Primerament, que cal seleccionar els més aptes per anar a nivells superiors, perquè "no tothom serveix". Aquest argument és una mixtificació, perquè ignora o pretén ignorar el classisme inherent a tot sistema educatiu capitalista. Els fills dels obrers i de les capes més modestes són "rebutjats" per imperatius econòmics en primer lloc (perque la família no els pot mantenir mentre estudien) i, en segon lloc, perquè no han trobat ni a casa seva ni a les escoles "per a pobres" on han anat de petits els estímuls culturals necessaris per arribar a bons rendiments acadèmics. Per això el sistema educatiu capitalista no "selecciona" els millors, sinó que segrega els fills dels treballadors.

El segon argument és que si arribés a la universitat tothom que vol anar-hi, hi hauria moltes "frustracions professionals" dels graduats que no trobarien feina. Però el problema és que al país hi manquen metges, infermeres, professors de tots els nivells, tècnics, etc. Si l'actual sistema socio-polític no és capaç de crear els llocs de treball per a aquests professionals que el país necessita, el que cal és destruir aquest sistema i posar-ne un que permeti de satisfer les necessitats populars. La selectivitat (o restrictivitat, per ser més exactes) no soluciona el problema; a llarg termini, al contrari, l'agreuja.

Aturar els peus al règim i contraatacar

La situació és greu. Si els rumors a què hem al·ludit es confirmessin, representarien una regressió i alhora un abandó de certes promeses progressives (si més no sobre el paper) de la Llei.

Es imprescindible fer sentir vigorosament la negativa a tot pas enrera. Però també l'exigència d'una expansió democratitzadora del sistema educatiu a tots els nivells per tal de superar les seves escandaloses carències.

Absorció ràpida i definitiva dels dèficits escolars; millora de les condicions econòmiques i laborals dels professors; augment numèric del professorat; millora de la qualitat de l'ensenyament, començant per liquidar les classes amb més de 40 nens per professor; etc. Els objectius són clars. El que cal és l'articulació concreta dels sectors interessats entorn de programes concrets.

Cal aixacar un clamor popular tal que el règim no sols no pugui fer cap pas enrera, sinó que es vegi obligat a prendre mesures de cara a satisfer les necessitats educatives de la població. Sense oblidar que una ESCOLA NOVA AL SERVEI DEL POBLE només serà possible amb l'enderrocament de la dictadura i l'establiment d'una democràcia antimonopolista.

L'homilia del bisbe Añoveros

Heus ací alguns paràgrafs de l'homilia que ha desfermat les ires del govern feixista d'Arias Navarro:

* * *

"El dret dels pobles a conservar la seva identitat inclou també la facultat d'estar dotats d'una organització sociopolítica que protegeixi i promogui la seva justa llibertat i la seva personalitat col.lectiva."

* * *

"La unitat política no s'identifica amb la uniformitat. L'Estat ha d'estar al servei de les persones i dels pobles i ha de respectar sinceament el pluralisme social i cultural existent en un país".

* * *

"El poble basc, com els altres pobles de l'estat espanyol, té el dret de conservar la seva pròpia identitat i cultivar i desenvolupar el seu patrimoni espiritual, sens perjudici d'un saludable intercanvi amb els pobles circumveïns, dins d'una organització sociopolítica que reconegui la seva justa llibertat.

En les actuals circumstàncies, però, el poble basc topa amb seriosos obstacles per poder gaudir d'aquest dret. L'ús de la llengua basca, tant a l'ensenyament als seus distints nivells, com als mitjans de comunicació (premsa, ràdio, TV.), està sotmès a notòries restriccions. Les diverses manifestacions culturals es troben també sotmeses a un discriminat control.

L'Església, per tal d'anunciar i fer present la salvació de Crist, en aquesta situació concreta de la diòcesi, ha d'exhortar i estimular perquè es modifiquin convenientment, conforme als principis indicats als documents pontificis i conciliars, les situacions del nostre poble."

Pastoral dels bisbes catalans

«Per un esforç de renovació i reconciliació»

Així encapçalen la seva carta pastoral a propòsit de l'Any Sant, els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense. Aquest important document de la jerarquia de l'Església de Catalunya desenvolupa els criteris pel "combat cristià avui" i es pronuncia decididament en qüestions fonamentals de l'actual conjuntura política.

En parlar de la reconciliació en la societat diu: "No podem admetre esclavitud de cap mena de la persona humana, sota el pretext d'evitar més grans mals..." i afegeix "primer que res és el respecte a la persona".

Quan es refereix als desordres socials que cal corregir posa l'accent en "la injustícia en els salaris... les discriminacions socials contra els més febles; l'acomiadament arbitrari dels treballadors; els abusos... la limitació en el dret de defensa dels seus legítims interessos a sectors del món del treball.. en els abusos respecte a l'allotjament.. en el desinterès per les necessitats vitals dels més febles... en la manca d'acollida als immigrats... en la manipulació dels mitjans de comunicació social."

La pastoral condemna les violències en l'exercici del poder quan diu: "En el capítol de les violències es poden assenyalar diverses formes de terrorisme i d'injúries o calúmnies públiques; les coaccions físiques o morals contra aquells dels quals es pretén que emmudeixin perquè fan nosa... la intolerància obsessiva dels grups que es resisteixen a acceptar un sa pluralisme a l'església i a la societat."

Però, sens dubte, l'afirmació més important de la pastoral, la més explícita es fa precisament respecte de les exigències inajornables de la situació política al nostre país: "EN LA VIDA POLÍTICA CAL ARRIBAR A UN EFECTIU RECONEIXEMENT JURÍDIC DELS DRETS DE REUNIÓ, ASSOCIACIÓ I EXPRESSIÓ, AIXÍ COM DELS DE LES MINORIES ÈTNIQUES EXISTENTS AL NOSTRE PAÍS."

Aquesta pastoral avança pel camí marcat pel cardenal Jubany quan la detenció dels 113 de l'Assemblea de Catalunya a finals de l'any passat. Actitud reafirmada aquests dies amb el pronunciament públic de la jerarquia de l'església catalana per la commutació de la pena de mort a en Puig Antich i en l'homilia pronunciada pel cardenal arquebisbe de Barcelona el dia 3 de març en referir-se a l'execució d'aquesta pena. En aquesta homilia també es solidaritzava plenament amb el bisbe de Bilbao, monsenyor Añoveros, al qual el govern "oberturista" i assassí de l'Arias Navarro pretén fer fora d'Espanya i fins i tot sotmetre'l a procés perquè ha defensat els drets del poble basc i dels altres pobles d'Espanya al respecte de llur personalitat nacional, a la llibertat.

Noves penes de mort?

Corre el rumor que el fiscal ha demanat ja la pena de mort contra 4 militants del FRAP acusats de causar la mort a un policia el 1er. de maig a Madrid, I que també volen fer-ho amb en Oriol Solé Sugranyes, company d'en Puig Antich.

En aquesta ocasió l'opinió del país ja està alertada: sap de què és capaç el règim assassí. La indignació provocada per la mort de Puig Antich ha de donar a la protesta un vigor decuplicat per tal d'impedir el nou crim.

El Secretariat de la Permanent de l'Assemblea de Catalunya, amb data del 8 de març, ha fet públic una declaració contra la pena de mort. Circulen ja alguns documents amb els quals es recullen firmes per aquesta reivindicació. Cridem tothom a pronunciar-se, pels mitjans al seu abast, contra aquest residu de barbàrie.

ATUREM LA NOVA TEMPTATIVA D'ASSASSINAT CONTRA ELS JOVES DEL F.R.A.P. I QUALSEVOL ALTRA POSSIBLE VÍCTIMA!

Abolició de la pena de mort!